

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Lukáše Hloucha a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobců: **a) K. H. a b) Z. H.**, zast. Mgr. Filipem Lederem, advokátem se sídlem Lidická 57, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské nám. 6, Praha, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Ing. M. P.**, a **II) EUROPEAN LANGUAGE INSTITUTE, s.r.o.**, se sídlem Na Poříčí 17, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2012, č. j. 16574/2012-83/993, ve věci přezkumného řízení dodatečného povolení stavby,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobci a) a b) **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV.** Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Včas podanou žalobou se žalobci a) a b) domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2012, č.j. 16574/2012-83/993 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobců proti usnesení Krajského úřadu Jihomoravského kraje (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 30. 12. 2011, č.j. JMK 181030/2011 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým prvostupňový orgán zastavil ve smyslu ustanovení § 94 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) přezkumné řízení ve věci dodatečného stavebního povolení stavby fotovoltaické elektrárny (FVE) Oblekovice 650 kW umístěné na pozemcích parc. č. 972/4, 972/5, 972/6, 972/7, 972/8, 972/9, 972/10, 972/13, 972/21, 972/28, 972/31, 974/6 v katastrálním území Oblekovice (dále jen „fotovoltaická elektrárna“).

II. Průběh správního řízení o přezkumu dodatečného stavebního povolení

Městský úřad Znojmo (dále jen „stavební úřad“) jako příslušný stavební úřad vydal rozhodnutím ze dne 25. 10. 2010, č. j. MUZN 92487/2010 č. 154/2010 (dále jen „dodatečné povolení stavby“), v němž uvedl, že při výkonu stavebního dozoru zjistil, že stavebník zahájil bez rozhodnutí či opatření stavebního úřadu provádění stavby, a proto bylo zahájeno řízení o nařízení odstranění této nepovolené stavby. Stavebník však požádal o dodatečné povolení stavby a předložil potřebné podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení. Podle názoru stavebního úřadu uskutečněním či užíváním stavby nebudou ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem, předpisy vydanými k jeho provedení a zvláštními předpisy.

Proti dodatečnému povolení stavby žalobci podali ke stavebnímu úřadu dne 2. 3. 2011 podnět, jímž se domáhali provedení přezkumného řízení. Konkrétně poukázali na to, že s fotovoltaickou elektrárnou a jejími panely sousedí jejich pozemky, kde mají žalobci zkolaudované stavby pro pilařskou výrobu, truhlářství a další dřevovýrobu. Ochanné pásmo zasahuje 18-20 metrů na tyto pozemky, kde stojí jejich stavby a nachází se uskladněné dřevo. Nebezpečí plynoucí ze schválené a zkolaudované stavby, které hrozí majetku žalobců, nebylo vůbec ve stavebním řízení bráno v úvahu. Stavba není oplocena, a proto ohrožuje jejich pozemky a stavby.

Na to prvostupňový orgán reagoval sdělením, jímž žalobce uvědomil o tom, že jejich podnět k provedení přezkumného řízení odkládá z toho důvodu, že jím bylo zahájeno odvolací řízení ve věci odvolání pana Karla Burdík, v němž žalobců náleží status účastníků řízení.

Dodatečné povolení stavby totiž v té době ještě nenabylo právní moci v důsledku opomenutí účastníka řízení, který byl povolením stavby fotovoltaické elektrárny dotčen, a to pana K. B. O jeho účastenství v tomto řízení bylo několikrát rozhodováno jak stavebním úřadem, tak i prvostupňovým orgánem, přičemž ve výsledku prvostupňový orgán dospěl k závěru, že odvolání ze dne 5. 5. 2011 pana K. B. bylo řádně a včas podáno. Nakonec ovšem sám odvolatel pan K. B. vzal své odvolání zpět a prvostupňový orgán zastavil odvolací řízení proti dodatečnému povolení stavby fotovoltaické elektrárny usnesením ze dne 29. 11. 2011, č.

j. JMK 168545/2011. Tímto dnem nabylo právní moci nejen usnesení o zastavení odvolacího řízení, ale také dodatečné povolení stavby fotovoltaické elektrárny.

S dodatečným povolením a vydáním kolaudačního souhlasu pro užívání fotovoltaické elektrárny vyjádřili žalobci a) a b) sdělením ze dne 5. 12. 2011 opětovně svůj nesouhlas tím, že podali k prvostupňovému orgánu podnět k zahájení přezkumného řízení, v němž uvedli, že postup stavebního úřadu byl nezákonný, neboť ochranná pásma fotovoltaické elektrárny zasahují do jejích pozemků, přičemž ochranné pásmo není zobrazeno v projektové dokumentaci. Žalobci dali sice souhlas se stavbou, ale jen proto, že je nikdo o dvacetimetrovém ochranném pásmu nepoučil. Stavebník také uvedl stavební úřad v omyl, pokud tvrdil, že vlastní pozemky parc. č. 976/3 a 940 v kat. území Oblekovice. Tyto pozemky ovšem vlastnil Pozemkový fond ČR a město Znojmo. Žalobkyně b) tvrdila, že jí stavební úřad poskytl nesprávné poučení, a tím ji zbavil práva odvolání.

Prvostupňový orgán zahájil usnesením ze dne 30. 12. 2011, č.j. JMK 181030/2011 přezkumné řízení, neboť po předběžném posouzení věci dospěl k tomu, že lze mít důvodně za to, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy. Zároveň dospěl k závěru, že subjektivní i objektivní lhůta ve smyslu § 96 odst. 1 správního řádu je zachována.

V prvostupňovém rozhodnutí o zastavení přezkumného řízení prvostupňový orgán dospěl k závěru, že stavební úřad porušil zejména základní zásadu správního řízení zakotvenou v ustanovení § 3 správního řádu, pokud nezjistil stav věci tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytné pro řádné posouzení věci. Stavební úřad především nezkoumal, zda stavebník doložil k žádosti o dodatečné povolení stavby podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení. Podle ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona platí, že v řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby se postupuje podle ustanovení § 111 až § 115 stavebního zákona. Rozsah a obsah projektové dokumentace stanoven v příloze č. 1 vyhl. č. 499/2006 Sb. o dokumentaci staveb (dále jen „vyhláška č. 499/2006 Sb.“) přičemž u situace stavby stanovuje mj. požadavek na vyznačení ochranných, bezpečnostních a hlukových pásem. Stavební úřad v řízení o dodatečném povolení stavby musí žádost řádně posoudit a příp. vyzvat žadatele k doplnění žádosti včetně doplnění požadovaných podkladů. V daném případě stavební úřad akceptoval projektovou dokumentaci doloženou k žádosti o územní rozhodnutí a stavební povolení. Stavební úřad pochybil, když nezjistil, že v předložené dokumentaci není zakresleno ochranné pásmo ve smyslu ustanovení § 46 odst. 7 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“). Obdobně jako ve stavebním řízení je stavební úřad v řízení o dodatečném povolení stavby povinen posoudit, zda je záměr žadatele v souladu s požadavky zvláštních předpisů, se stanovisky dotčených orgánů, popř. s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení. Na podkladě podané žádosti vydal stavební úřad kolaudační souhlas ze dne 23. 2. 2011, č.j. MUZN 14780/20011-Mx. Dodatečné povolení fotovoltaické elektrárny bylo konzumováno faktickým provedením a kolaudačním souhlasem. Prvostupňový orgán posuzoval otázku újmy vzniklé stavebníkovi v souvislosti s případným zrušením rozhodnutí a jejího poměru k újmě vzniklé jinému účastníku řízení nebo veřejnému zájmu. Přitom především vycházel z toho, že stavebník na základě dodatečného stavebního povolení fotovoltaickou elektrárnu v dobré víře zrealizoval a na základě kolaudačního souhlasu ze dne

23. 2. 2011 započal stavbu této elektrárny v dobré víře užívat. Zejména v takovém případě je přezkoumávající správní orgán v přezkumném řízení povinen šetřit práva, která stavebník nabyl v dobré víře.

Prvostupňový orgán především poukázal na zásadu přiměřenosti vyplývající z čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR, z níž vyplývá požadavek na dosažení spravedlivé rovnováhy mezi požadavky obecného zájmu společnosti a požadavkem na ochranu základních práv jednotlivce. V dané věci prvostupňový orgán dovodil, že na jedné straně stojí velmi silné oprávnění stavebníka realizovat a užívat stavbu fotovoltaické elektrárny se značným ekonomickým dopadem, a na druhé straně výše popsané vady, kterých se dopustil stavební úřad. Újma, která by vznikla vlastníkově z případného zrušení dodatečného povolení stavby, by byla v příkrém nepoměru proti újmě, která vznikne jinému účastníkovi řízení nebo veřejnému zájmu. Přitom prvostupňový orgán zohlednil náklady na provedení stavby fotovoltaické elektrárny (25 mil. Kč) a hodnotu stavby zahrnující předpokládaný zisk (200 mil Kč). Podle prvostupňového orgánu může být újma, která vznikla vydáním rozhodnutí vlastníků sousedních nemovitostí nebo veřejnému zájmu, jen velmi obtížně zhodnocena. Fotovoltaická elektrárna byla umístěna na pozemcích stavebníka, jednotlivé sestavy fotovoltaických solárních panelů byly umístěny ve vzdálenosti cca 2 až 5 m od společné hranice pozemků se sousedními pozemky. Nejedná se tedy o stavbu přesahující na sousední pozemek, ani o stavbu na hranici pozemků nebo v její bezprostřední blízkosti. Pokud jde o ochranné pásmo vzniklé na základě energetického zákona, nelze se jeho vznikem dovozovat znemožnění zástavby či užívání sousedních pozemků. Prvostupňový orgán hodnotil i potenciální nebezpečí požáru a shledal, že podle požárně bezpečnostního řešení stavby fotovoltaické elektrárny zpracované Ing. J. V. vyplynulo, že fotovoltaické panely jsou vyrobeny z nehořlavých materiálů a kolem nich nevzniká požárně nebezpečný prostor, přičemž Hasičský záchranný sbor Jihomoravského kraje vydal závazné stanovisko, jímž toto požárně bezpečnostní řešení schválil. Prvostupňový orgán vyhodnotil i soulad stavby fotovoltaické elektrárny s územním plánem a dospěl k závěru, že záměr umístění této stavby v katastrálním území Znojmo-Oblekovice z hlediska souladu s územně plánovací dokumentací města Znojma není v rozporu s územním plánem města Znojma. Prvostupňový orgán závěrem poukázal i na skutečnost, že záměr výstavby fotovoltaické elektrárny byl shledán jako souladný z hledisek posuzování vlivu na životní prostředí a dotčení zájmů ochrany přírody a krajiny. Prvostupňový orgán tedy dospěl k závěru, že sice stavební úřad nepostupoval v souladu se zákonem, ale stavebník na základě vydaných správních aktů byl v dobré víře, že učinil v dostatečné míře vše, co mu ukládal, a že dodatečné povolení stavby bylo vydáno v souladu se zákonem. V takovém případě je přezkoumávající správní orgán povinen šetřit práva nabytá v dobré víře. Prvostupňový orgán tedy dospěl k závěru, že jsou naplněny podmínky pro aplikaci § 94 odst. 4 správního řádu, neboť dobrá víra stavebníka v posuzované věci dostala přednost před ochranou objektivního práva, a proto přezkumné řízení zastavil.

III. Napadené rozhodnutí

Žalovaný v napadeném rozhodnutí nejprve obsáhle shrnul průběh všech souvisejících správních řízení a poté posoudil odvolací námitky žalobců a dospěl k následujícím závěrům. V první řadě vyložil ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu a dovodil, že toto ustanovení obsahuje zvláštní důvod pro zastavení přezkumného řízení. Pokud správní orgán dojde po

zahájení přezkumného řízení k závěru, že rozhodnutí sice bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, tedy byla porušena zásada legality, avšak újma, která by vznikla některému z účastníků řízení, který nabyl z rozhodnutí práva v dobré víře, zrušením nebo změnou takového rozhodnutí, by byla ve zjevném nepoměru k újmě, která v důsledku porušení právního předpisu vznikla tímto rozhodnutím jinému účastníkovi správního řízení nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví. Zásada ochrany práv nabytých v dobré víře dostává v daném případě přednost před zásadou legality, a to za podmínky, že újma, která by vznikla zrušením či změnou rozhodnutí, by byla ve zjevném nepoměru k újmě, která již vznikla v důsledku pravomocného rozhodnutí jinému účastníkovi řízení nebo veřejnému zájmu. Prvostupňový orgán v daném případě dospěl k závěru, že zásada ochrany dobré víry dotčených osob (tedy subjektivního práva), v tomto případě stavebníka, dostává přednost před ochranou objektivního práva. K námitce žalobců, že nepřiměřenost eventuálního zásahu bylo jediným důvodem pro vydání prvostupňového rozhodnutí, žalovaný uvedl, že právě tento důvod je aplikovaným ustanovením § 94 odst. 4 správního řádu předvídan. Pokud žalobci tvrdili, že stavebník od počátku svou činnost založil na protiprávním jednání, pokud stavbu bez územního rozhodnutí a stavebního povolení zahájil, a dále též stavební úřad konal nezákonně, pokud neochránil práva žalobců a místo toho chránil práva stavebníka, žalovaný k tomu uvedl, že vlastnické právo žalobců není nedotknutelné.

Žalovaný především poukázal na skutečnost, že žalobci v řízení před stavebním úřadem dotčení svého práva nijak nenamítali. Dále žalovaný poukázal na to, že i když protiprávní jednání stavebníka předcházející pravomocnému rozhodnutí o dodatečném povolení stavby nijak nevylučuje, že stavebník nabyl z rozhodnutí o dodatečném povolení stavby práva v dobré víře. Námitka, kterou žalobci stavebnímu úřadu vytýkali, že nezahájil v souvislosti s protiprávním jednáním stavebníka řízení o správním deliktu, vyhodnotil žalovaný tak, že směřuje zcela mimo předmět řízení, neboť vedení řízení o odstranění stavby a její následné dodatečné povolení není podmíněno rozhodováním o správním deliktu. Dále žalovaný podrobněji rozvedl otázku ochranného pásma fotovoltaické elektrárny, jehož právní úprava vyplývá z ustanovení § 46 odst. 7 zákona č. 458/2000 Sb. a je upraveno tak, že je vymezeno svislými rovinami vedenými ve vodorovné vzdálenosti 20 m od vnějšího líce obvodového pláště výroby elektřiny. Právní úprava nezakládá povinnost realizovat stavby fotovoltaických elektráren jen v takovém rozsahu, aby ochranná pásma nezasahovala na cizí pozemky. V ochranném pásmu výroby elektřiny může dojít k určitým omezením v rozsahu podle § 46 odst. 8 až 12 energetického zákona. Skutečnost, že vlastník pozemku dotčeného ochranným pásmem může být omezen ve svém vlastnickém nebo jiném věcném právu k této nemovitosti, se z hlediska stavebního zákona promítá přímo do správního řízení vedoucího k vydání rozhodnutí o umístění stavby výroby elektřiny, a to v první řadě při určování okruhu účastníků správního řízení. Ani energetický ani stavební zákon neobsahuje zákaz přesahu ochranného pásma na sousední pozemky. Stavební úřad sice v původním řízení o vydání dodatečného povolení fotovoltaické elektrárny pochybil, pokud nezjistil, že ochranné pásmo není zakresleno v předložené dokumentaci, a tudíž, že dokumentace stavby nedostála požadavkům ustanovení § 2 vyhlášky č. 499/2006 Sb. Přestože však ochranné pásmo nebylo zakresleno ve výkresové části dokumentace, byla jeho existence známa z textové části dokumentace, konkrétně ze souhrnné technické zprávy bod B. 1 nadepsané „*vliv stavby na okolní pozemky a stavby, ochrana okolí stavby před negativními účinky provádění stavby a po jejím dokončení, resp. jejich minimalizace*“, kde se uvádí odkaz na uvedená ustanovení

energetického zákona. Dále je tam uvedeno, že požárně nebezpečný prostor nezasahuje na okolní pozemky a stavby. Existence ochranného pásma byla tedy z projektové dokumentace známa, i když nebylo zakresleno ve výkresové části dokumentace. S ohledem na průběh správního řízení včetně místního šetření, souhlasných stanovisek dotčených orgánů včetně orgánů požární ochrany i výslovných souhlasů účastníků řízení včetně orgánů požární ochrany, i výslovných souhlasů účastníků řízení včetně žalobců se záměrem stavebníka a s projektovou dokumentací, včetně toho, že žalobci neuplatnili v původním řízení žádné námitky a po obdržení dodatečného povolení předmětné stavby se vzdali práva na odvolání, dospěl žalovaný k názoru, že nedostatek výkresové části dokumentace se nejeví natolik závažný, aby mohl zvrátit závěr prvostupňového orgánu, že případné zrušení či změna dodatečného stavebního povolení by nepřípustně zasáhlo do práv stavebníka nabytých v dobré víře, a to ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníku řízení nebo veřejnému zájmu. Závěrem ještě žalovaný připomněl, že žalobcům svědčí v tomto řízení právo namítat pouze skutečnosti, které se vztahují k jejich tvrzenému dotčení na právech; takovými námitkami ovšem nejsou tvrzení ohledně pozemků parc. č. 940 a 974/21 v k.ú. Oblekovice, které nejsou v jejich vlastnictví, jakož ani námitky týkající vzniklé škody státu na rozdílu dotované a nedotované elektrické energie z předmětné stavby. Stavebníku naproti tomu svědčí veřejný zájem ve smyslu zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů, ve znění pozdějších předpisů. Z uvedených důvodů bylo odvolání zamítnuto jako nedůvodné a potvrzeno zastavení přezkumného řízení.

IV. Žaloba

V žalobě proti napadenému rozhodnutí a jejím včasnému doplnění žalobci požadovali jeho zrušení v celém rozsahu a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobci opírají svou žalobu o následující žalobní body. Žalobci mají za to, že stavbou fotovoltaické elektrárny byla zásadně porušena jejich práva, neboť jsou vlastníky sousedních pozemků parc. č. 972/1, 972/35, 972/37, 972/39, 972/40, 972/27, 972/29, 972/30, 972/36, vše v k. ú. Oblekovice. Žalobci byli poškozeni už tím, že neproběhlo ve věci standardní stavební řízení, čímž žalobci nemohli namítat skutečnosti ve smyslu § 89 a § 114 stavebního zákona a bylo zasaženo do jejich práva na spravedlivý proces. Stavební úřad neměl stavbu dodatečně povolit, ale pokračovat dále v řízení o odstranění stavby. Žalobci vycházejí z toho, že není třeba odstraňovat stavbu fotovoltaické elektrárny celou, ale jen v rozsahu, v jakém zasahuje do práv a oprávněných zájmů žalobců, čímž se měl zabývat již prvostupňový orgán. V rámci daných řízení se správní orgány nijak nevypořádaly s otázkami vlivu stavby fotovoltaické elektrárny na cenu pozemků žalobců, což je třeba považovat za závažné pochybení, jež má za následek nezákonnost předmětných rozhodnutí. Dále žalobci tvrdí, že v rámci posouzení otázky dodatečného povolení stavby je třeba vyhodnotit i povahu stavby. V posuzované věci jde o stavbu průmyslovou a z tohoto důvodu rovněž existoval požadavek na ochranné pásmo ve smyslu § 46 energetického zákona. Žalobci rovněž tvrdí, že je fotovoltaická elektrárna ohrožuje na jejich životech i zdraví, jakož ohrožuje i zaměstnance žalobců, kteří pracují v průmyslovém areálu nacházejícím se na pozemcích žalobců. Zohlednění povahy stavby pak musí podle žalobců hrát roli i ve vyhodnocení proporcionality, které měl provést již stavební úřad, příp. prvostupňový orgán. Stavebník nedodržel vzdálenosti jednotlivých řad fotovoltaických panelů mezi sebou (namísto 12 řad jich svévolně postavil 17). Dále pak nebyly dodrženy ani tzv. odstupové vzdálenosti trafostanice od panelů včetně celé

elektroinstalace. Žalobci poukazují na to, že pokud dojde k sebemenšímu zkratu na elektroinstalaci stavby, může dojít k neuhasitelnému požáru právě vzhledem k výše uvedeným vadám při stavbě fotovoltaické elektrárny, přičemž na sousedních pozemcích žalobců jsou umístěny skladovací prostory o rozloze cca 7000 m² s řezivem a budovy s truhlářskou výrobou. S přihlédnutím k tomu, že jde o podnikatele, je pak takový postup zásadně neslučitelný s ochranou jeho práv, což znamená, že tam není důvod pro dodatečné povolení stavby, ale pro její odstranění. Z uvedených důvodů mělo být napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení. Žalobci konečně namítli, že stavebník nebyl v dobré víře, když stavbu fotovoltaické elektrárny realizoval. Stavebník totiž věděl, že není s to realizovat stavbu skrze řádné stavební řízení. Proto se uchýlil k obejití zákona, a to cestou dodatečného stavebního povolení. Již na tomto místě lze vyloučit dobrou víru stavebníka. Dobrá víra stavebníka je vyloučena tím, že samotná realizace nijak neodpovídá projektové dokumentaci, jíž stavebník předložil v řízení o dodatečné povolení stavby fotovoltaické elektrárny. V důsledku tohoto postupu stavebníka byly také dotčeny základní zásady správního řízení uvedené v § 2 a § 3 správního řádu. Z uvedených důvodů považují žalobci napadené rozhodnutí za nezákonné a navrhuji jeho zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení.

V. Vyjádření žalovaného a osob zúčastněných

Žalovaný předně uvedl, že posouzení včasnosti žaloby je na krajském soudu, nicméně podle jeho názoru bylo žalobci a) K. H. doručeno napadené rozhodnutí dne 24. 10. 2012, a nikoliv dne 25. 10. 2012, jak je nesprávně uvedeno v žalobě, protože byl poslední den lhůty pro podání žaloby u soudu s ohledem na počítání času podle § 40 s. ř. s. den 27. 12. 2012, takže pokud byla žaloba podána dne 28. 12. 2012, byla by opožděná. Žalobkyně b) Z. H. podala žalobu nepochybně včas, neboť lhůta k podání žaloby jí skončila dne 2. 1. 2013. Meritorně žalovaný v podstatě zopakoval svou argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Osoby zúčastněné I) a II)) nepodaly k věci žádné vyjádření.

VI. Posouzení věci krajským soudem

K námitkám žalovaného, že žaloba žalobkyně b) není podána včas, krajský soud shledal, že žaloba obou žalobců byla podána ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení napadeného rozhodnutí. Žalovaný doručil napadené rozhodnutí žalobci a) poštou dne 24. 10. 2012, zatímco žalobkyni b) bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 1. 11. 2012. Žaloba obou žalobců byla podána ke krajskému soudu zároveň poštou dne 21. 12. 2012 a byla zdejšímu soudu doručena dne 27. 12. 2012. Z uvedeného je třeba uzavřít, že lhůta pro podání žaloby byla u obou žalobců zachována a žaloba je jako celek včasná ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 s.ř.s.

Krajský soud se zabýval i otázkou samotné přípustnosti žaloby proti usnesení o zastavení přezkumného řízení ve smyslu ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu, která byla dlouho sporná. Jasno v této otázce učinil Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 As 36/2011 – 79, přístupný na www.nssoud.cz, v němž dovodil, že jakkoliv se jedná o dozorčí prostředek v rukou správních orgánů, nikoliv účastníků řízení, jsou správní orgány

povinny v přezkumném řízení vážit citlivě všechny okolnosti a vydat takové rozhodnutí, které by nevyvolalo větší poruchy správy, ani větší újmu účastníkům než způsobilo původní protiprávní rozhodnutí. Proto také dává v určitých případech přednost možnosti ponechat nezákonné rozhodnutí beze změn. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dospěl k závěru, že rozhodnutí o zastavení přezkumného řízení vydané na základě § 94 odst. 4 správního řádu je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Předmětem soudního přezkumu v těchto věcech je tedy právě úvaha správního orgánu o poměření újmy vzniklé nezákonným rozhodnutím veřejnému zájmu, eventuálně zájmům jiných účastníků řízení, a posouzení otázky dobré víry žadatele. Krajský soud proto vyhodnotil žalobu vzhledem k ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) a § 70 písm. a) s. ř. s. jako přípustnou.

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy II, dílu 1 s. ř. s., v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu.

Jelikož účastníci řízení projevíli souhlas s rozhodnutím věci bez jednání, krajský soud k rozhodnutí této věci jednání nenařizoval (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žaloba není důvodná.

Úvodem meritorního posouzení věci krajský soud považuje za nutné stručně shrnout relevantní právní úpravu, která na posuzovanou věc dopadá, a to jak procesní, tak i hmotněprávní.

Jak již bylo naznačeno, samotné přezkumné řízení je procedura dozorčího charakteru, která slouží k prvé řadě k ochraně objektivní zákonnosti správního rozhodnutí, nikoliv k ochraně subjektivních práv účastníků řízení, kteří s takovým rozhodnutím nesouhlasí. Tento charakter přezkumného řízení je dokreslován tím, že účastník řízení může podat pouze podnět k jeho provedení, avšak není povinností správního orgánu přezkumné řízení zahájit. Ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu upravuje specifický důvod pro zastavení přezkumného řízení takto: „*Jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví.*“ Nejvyšší správní soud k tomu v již citovaném rozsudku ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 As 36/2011 – 79 uvedl, že „...vydáním usnesení o zahájení řízení z důvodu protiprávnosti přezkoumávaného rozhodnutí, je prostor pro absolutní volnou úvahu správního orgánu víceméně vyčerpán. Pro možnost zastavit podle § 94 odst. 4 takto zahájené řízení, zákon v tomto ustanovení vyjmenovává přesná kritéria, jež musí před tím, než přezkumné řízení zastaví, či napadené rozhodnutí zruší, správní orgán bezpodmínečně posoudit. Pokud dojde k závěru, že jsou tyto podmínky naplněny, řízení podle § 94 odst. 4 zastaví (nikoli tedy může zastavit); pokud naplněna nejsou, rozhodnutí zruší, změni, popřípadě zruší a vrátí správnímu orgánu (§ 97 odst. 3, nikoli tedy může zrušit, může změnit apod.); prostor pro správní uvážení je tedy v tomto případě omezen. Zákon správnímu orgánu ukládá povinnost provést posouzení naplnění podmínek podle § 94 odst. 4 (byť se jedná o posuzování neurčitých právních pojmů jako je dobrá víra, zjevně nepoměrná újma apod., jejichž výklad musí správní orgán podat

v rámci správního uvážení). Samotné rozhodnutí o přezkumu správního rozhodnutí se tedy již odehrává v určitých zákonných mantinelech, které musí být ze strany přezkumného orgánu dodrženy. Jejich porušení může znamenat zásah do právní sféry osob dotčených přezkoumávaným správním rozhodnutím.

Dodatečné povolení stavby, jehož se předmětné přezkumné řízení týkalo, je upraveno v § 129 odst. 2 stavebního zákona, podle něhož platí, že stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující ohlášení, žadatel předloží podklady předepsané k ohlášení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení.

V posuzované věci se jednalo o dodatečné povolení stavby fotovoltaické elektrárny, která z hlediska právního režimu energetického zákona představuje výrobu elektřiny. Obecné právní pravidlo pro jednání osob v ochranném pásmu všech elektrických vedení či zařízení včetně výroben elektřiny je obsaženo v § 46 odst. 12 energetického zákona, podle něhož platí, že v ochranném pásmu i mimo ně musí být prováděny činnosti tak, aby nedošlo k poškození energetických zařízení. Podle ustanovení § 46 odst. 7 energetického zákona platí, že ochranné pásmo výroby elektřiny je vymezeno svislými rovinami vedenými ve vodorovné vzdálenosti 20 m od vnějšího líce obvodového pláště výroby elektřiny. Podle ustanovení § 46 odst. 8 téhož zákona platí, že v ochranném pásmu nadzemního a podzemního vedení, výroby elektřiny a elektrické stanice je zakázáno a) zřizovat bez souhlasu vlastníka těchto zařízení stavby či umísťovat konstrukce a jiná podobná zařízení, jakož i uskladňovat hořlavé a výbušné látky, b) provádět bez souhlasu jeho vlastníka zemní práce, c) provádět činnosti, které by mohly ohrozit spolehlivost a bezpečnost provozu těchto zařízení nebo ohrozit život, zdraví či majetek osob, d) provádět činnosti, které by znemožňovaly nebo podstatně znesnadňovaly přístup k těmto zařízením. Podle ustanovení § 46 odst. 11 téhož zákona dále platí, že pokud to technické a bezpečnostní podmínky umožňují a nedojde-li k ohrožení života, zdraví, bezpečnosti nebo majetku osob, vlastník příslušné části elektrizační soustavy a) stanoví písemně podmínky pro realizaci veřejně prospěšné stavby, pokud stavebník prokáže nezbytnost jejího umístění v ochranném pásmu, b) udělí písemný souhlas se stavbou neuvedenou v písmenu a) nebo s činností v ochranném pásmu, který musí obsahovat podmínky, za kterých byl udělen.

Mezi stranami v posuzované věci není sporné, že dodatečné povolení stavby fotovoltaické elektrárny trpělo vadami, pro něž by je byl odvolací orgán (prvostupňový orgán) v odvolacím řízení k případnému odvolání žalobců zřejmě nucen zrušit. Tyto vady spočívaly v chybějícím zohlednění ochranného pásma v podkladech pro dodatečné stavební povolení. Nicméně optika přezkumu téhož rozhodnutí poté, co nabylo právní moci (byť až po vyřešení otázky opomenutého účastníka K. B. a jeho odvolání, které bylo nakonec vzato zpět, tedy až ke dni 29. 11. 2011) je oproti odvolacímu řízení poněkud modifikována, neboť přezkumný správní orgán musí vážit, zda případné zrušení nezákonného rozhodnutí nezasáhne nepřiměřeným způsobem do práv stavebníka nabytých v dobré víře.

K neurčitému pojmu dobrá víra, který zde má význam coby subjektivizované vyjádření objektivní kategorie presumpce správnosti individuálního správního aktu (dodatečného stavebního povolení) vůči jeho adresátovi (stavebník), lze obecně uvést, že se jedná o určitou nevědomost subjektu o určitých skutečnostech, v důsledku nichž je výsledný stav v rozporu s právem. Subjekt je tedy v dobré víře, pokud se zřetelem ke všem relevantním okolnostem nevěděl a ani nemohl vědět, že určitý stav je v rozporu s právem (srv. k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 1 As 94/2011 – 102, přístupný na www.nssoud.cz, dále též náleze ze dne 9. 10. 2003, sp. zn. IV. ÚS 150/01, přístupný na <http://nalus.usoud.cz>). Rozhodující pro posouzení, zda subjekt byl či nebyl v dobré víře, jsou tedy objektivní okolnosti případu, které jsou zjistitelné ze správního spisu. Je povinností správního orgánu tyto okolnosti řádně vyhodnotit a dovodit z nich závěr o tom, zda žadateli dobrá víra vznikla, a pokud dojde ke kladnému závěru, pak teprve posoudit, zda zájem na její ochraně převažuje nad újmou, újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu.

Z judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se výkonu státní správy na úseku územního plánování a povolování staveb jsou dovoditelné různé typové situace, v nichž má být dobrá víra posuzována ve prospěch žadatele (stavebníka), a na druhé straně situace, v nichž stavebník se zřetelem k okolnostem nemůže být pohlížen jako dobrověrný subjekt. Přehledným způsobem tyto situace vyložil Nejvyšší správní soud ve svém nedávném rozsudku ze dne 12. 2. 2015, č.j. 2 As 241/2014- 36, v němž uvedl, že „*stavebník se nemůže zpravidla dovolávat dobré víry tehdy, pokud realizoval záměr bez povolení, případně jej realizoval způsobem výrazně odlišným od schválené projektové dokumentace, anebo sám způsobil, že stavební úřad nemohl řádně splnit svoji zákonnou povinnost posoudit záměr a vydat takové rozhodnutí, které by vycházelo z pravdivého vylíčení rozhodných skutečností. Jedná se tedy ve všech případech o závažné chyby na straně stavebníka. ...Vedle toho nelze přiznat dobrou víru ani takovému jednání stavebníka, které je bezpochyby v příkrém a naprosto zjevném rozporu se základními zásadami územního plánování, ochrany životního prostředí a veřejného zdraví. A to ani tehdy, pokud stavebník neuvede stavební úřad v omyl a stavební úřad povolení k umístění či ke stavbě v rozporu se zákonem vydá. K tomu lze poukázat ještě na obdobný názor Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku ze dne 23. 10. 2012, č.j. 1 As 145/2012 – 48, v němž uvedl, že pokud „stěžovatel svým počínáním přispěl k rozporu rozhodnutí s právními předpisy, neboť ve svém podání uvedl nepravdivé údaje (ať již úmyslně, či nikoliv), na jejichž základě správní orgán rozhodl, a současně o postupu správního orgánu rozporném s právními předpisy (neinformování dotčených orgánů, zahájení spojeného územního a stavebního řízení při nenaplnění zákonných podmínek) věděl,*

pak to znamená, že práva z rozhodnutí stavebního úřadu nemohl nabýt v dobré víře a v přezkumném řízení nebyl prostor pro aplikaci § 94 odst. 4 správního řádu.“

Krajský soud z uvedených hledisek přezkoumal úsudek žalovaného vedoucí k zastavení přezkumného řízení ve smyslu § 94 odst. 4 správního řádu. Jak je ze správních spisů týkajících se předmětné věci zřejmé, osoba zúčastněná I) podala žádost o dodatečné stavební povolení stavby fotovoltaické elektrárny až poté, co bylo zahájeno řízení o nařízení odstranění stavby. Stavba v té době byla ve stadiu terénních úprav staveniště. Osoba zúčastněná I) však předložila stavebnímu úřadu všechny požadované podklady, stanoviska a vyjádření dotčených správních orgánů, s nimiž se stavební úřad spokojil. Bylo nařízeno ohledání na místě, při němž byli žalobci přítomni, přičemž nevznikli proti dodatečnému povolení stavby žádné námítky a vzdali se práva na odvolání. Dodatečné povolení stavby nabylo právní moci sice až ke dni 29. 11. 2011, avšak stavební úřad vydal v návaznosti na vydání dodatečného povolení stavby i kolaudační souhlas ze dne 23. 2. 2011, na základě něhož je oprávněn stavebník stavbu užívat k výrobě elektrické energie.

Krajský soud souhlasí se žalobci v tom, že stavebník nemohl být v dobré víře stran zbudování elektrárny, pokud ve stavbě postupoval od počátku bez žádosti o stavební povolení, a to bez ohledu na to, zda úmyslně hodlal obejít stavební řízení, či pouze z – byť málo pravděpodobné – nevědomosti nepodal žádost o stavební povolení. Krajský soud nicméně nesouhlasí s tím, že tato skutečnost by úplně znemožňovala, aby mu vznikla dobrá víra později, kupř. s právní mocí rozhodnutí o dodatečném povolení stavby a udělení kolaudačního souhlasu s užíváním stavby. Tyto vrchnostenské veřejnosprávní akty nepochybně vyvolávají oprávněnou důvěru v to, že stavebníkovi skutečně vzniklo právo stavět na předmětných pozemcích povolenou fotovoltaickou elektrárnu při dodržení podmínek stanovených dotčenými orgány státní správy a také stavebním úřadem. Jelikož tyto akty nabyly svých právoplatných účinků, stavebníku vznikla dobrá víra v to, že subjektivní právo stavby a jejího užívání skutečně řádně nabylo. V daném případě dobrou víru stavebníka nevylučuje ani rozpor s územně-plánovací dokumentací (územním plánem města Znojma), ani tu nejde o zjevný rozpor se základními zásadami územního plánování, ochrany životního prostředí a veřejného zdraví, neboť stavba fotovoltaické elektrárny byla všemi dotčenými orgány státní správy odsouhlasena. Krajský soud proto dospěl k závěru, že i přes počáteční protiprávní postup stavebníka mohla stavebníku - osobě zúčastněné I)- vzniknout dobrá víra, že stavbu uvedl (být dodatečně) do souladu s relevantní právní úpravou, a žalovaný proto postupoval správně, pokud z tohoto předpokladu vycházel. Opačný závěr by totiž znamenal, že by bylo třeba dobrou víru stavebníka následně vyloučit ve všech případech, kdy zbudoval či začal budovat stavbu bez stavebního povolení, a to i za situace, že svůj protiprávní postup posléze zhojil a stavební úřad existenci stavby aproboval. Takový výklad by však byl v rozporu s účelem institutu dodatečného povolení stavby, a proto ho krajský soud nepovažuje za adekvátní východisko k řešení posuzované věci. Na podporu svého právního názoru krajský soud poukazuje na postoj Ústavního soudu, který se obdobně v minulosti k problému neoprávněných staveb rovněž vyjádřil, když ve své judikatuře vztahující se občanskoprávního rozměru tohoto problému zmiňuje, že „vzhledem ke značné různorodosti případů tzv. neoprávněných staveb, jež mohou v praxi nastat, nutně musí právní úprava poskytovat více možností řešení, aby nedocházelo ke zjevně nespravedlivým výsledkům. Jinými slovy řečeno, nelze vycházet z toho, že by jediným ústavně konformním řešením bylo odstranění

"neoprávněné" stavby, nýbrž musí být otevřen prostor i pro jiné uspořádání vzájemných vztahů."(viz k tomu nálezn Ústavního soudu ze dne 24. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 455/03, přístupný na <http://nalus.usoud.cz>). Právě kritérium rozumného uspořádání právních vztahů odpovídá uvážení prováděnému v kontextu aplikace ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu, přičemž podle přesvědčení krajského soudu správní orgány v předmětné věci tento přístup dodržely.

Ústřední žalobní námitkou je tvrzení žalobců, že v posuzované věci jde o stavbu průmyslovou a z tohoto důvodu rovněž existoval požadavek na ochranné pásmo ve smyslu § 46 energetického zákona. Ze žalobních námitek navíc vyplývá, že žalobcům ani tak nevádí samotné umístění stavby na předmětných pozemcích, které sousedí s jejich pozemky, neboť v řízení o dodatečném stavebním povolení s tímto souhlasili a proti dodatečnému stavebnímu povolení se vzdali odvolání, ale to, že elektrárně je ze zákona zřizováno ochranné pásmo výroby elektřiny. Samotné ochranné pásmo je stanoveno energetickým zákonem bez jakéhokoliv vlivu vlastníka výroby elektřiny a stavební úřad o tomto právním následku musel vědět, ačkoliv toto nebylo zakresleno v podkladech (situačním výkresu stavby). Krajský soud považuje za vhodné k institutu ochranného pásma obecně uvést, že jeho smyslem je zajistit, aby v nejbližším okolí chráněných objektů nebyly provozovány takové činnosti, které by byly v přímém rozporu s bezpečností těchto objektů. Jde tedy nejen o veřejný zájem na omezení vlastnického práva vlastníka pozemků stanovením ochranného pásma, který nespočívá pouze ve „výkonu správy v energetickém odvětví“, ale především v zajištění spolehlivého a bezpečného provozu elektrizační soustavy, jakož i ochraně života, zdraví a majetku osob [viz k tomu bod 17 usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 2. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3140/11, přístupného na <http://nalus.usoud.cz>]. Ve smyslu citovaného § 46 energetického zákona vyplývají z ochranného pásma určitá omezení, z nichž nejvýznamnější ve vztahu k podnikatelské činnosti žalobců a využití jejich pozemků je obsaženo v § 46 odst. 1 písm. a) tohoto zákona, podle něhož platí, že v ochranném pásmu nadzemního a podzemního vedení, výroby elektřiny a elektrické stanice je zakázáno zřizovat bez souhlasu vlastníka těchto zařízení stavby či umisťovat konstrukce a jiná podobná zařízení, jakož i uskladňovat hořlavé a výbušné látky. Nelze však přičítat stavebníkovi, že sám tuto chybu v podkladech neodstranil, neboť bylo na stavebním úřadu, aby ho k tomu vyzval a poskytl mu lhůtu k odstranění vad v podkladech pro rozhodnutí. Rozhodnutí o dodatečném stavebním povolení tedy trpělo vadami, avšak nikoliv v důsledku jednání stavebníka ve zlé víře, jak tvrdí žalobci. Žalobci navíc nedovozují, že by nadále nemohli užívat své pozemky dosavadním způsobem. Je nepochybné, že jim spolu s nabytím právní moci o dodatečném povolení stavby vznikly povinnosti vlastníků pozemků v ochranném pásmu výroby elektřiny, nicméně případný střet podnikatelské činnosti žalobců a dodržení ochranného pásma výroby elektřiny lze řešit cestou výjimky ve smyslu § 46 odst. 11 energetického zákona formou písemného souhlasu vlastníka příslušné části elektrizační soustavy s činností v ochranném pásmu, který musí obsahovat podmínky, za kterých byl udělen.

Pokud žalobci namítají, že je fotovoltaická elektrárna ohrožuje na jejich životech i zdraví, pak krajský soud uvádí, že tato námitka nemá žádnou oporu v podkladech obsažených ve správních spisech týkající se předmětné věci. Z požárně bezpečnostního řešení stavby, které je založeno v projektové dokumentaci, vyplývá, že fotovoltaické panely jsou vyrobeny z nehořlavých materiálů a jsou osazeny v nosných ocelových konstrukcích, přičemž toto

otevřené technologické zařízení je prostorem bez požárního rizika a kolem pole fotovoltaických panelů nevzniká požárně nebezpečný prostor. Ze závazného stanoviska Hasičského záchranného sboru Jihomoravského kraje, územního odboru Znojmo ze dne 13. 10. 2010, ev. č. HSBM-10-98-19/7-OPR-2010, vyplývá, že s projektovou dokumentací bylo vysloveno souhlasné stanovisko. Stejně tak v řízení o vydání kolaudačního souhlasu se stavbou je založeno souhlasné závazné stanovisko ze dne 10. 2. 2011, a to bez připomínek. Krajský soud nemá důvodu pochybovat o tom, že z požárního hlediska je stavba fotovoltaické elektrárny v souladu s uvedenými závaznými stanovisky bezpečná. Žalobci dále netvrdili, v jakých jiných ohledech je stavba fotovoltaické elektrárny ohrožuje, takže krajský soud považuje i tuto námitku za nedůvodnou.

Pokud žalobci namítali snížení ceny svých pozemků, lze odkázat na argumentaci vztahující se k ústřední žalobní námitce týkající se ochranného pásma. Jestliže žalobci měli pocit, že umístění fotovoltaické elektrárny v těsném sousedství jejich pozemku zásadním způsobem snižuje hodnotu jejich majetku, měli projevit svůj nesouhlas s tímto záměrem již v řízení o dodatečném povolení stavby fotovoltaické elektrárny. Jelikož tak neučinili, krajský soud považuje tuto žalobní námitku za zjevně nedůvodnou.

K námitce, že stavebník nedodržel vzdálenosti jednotlivých řad fotovoltaických panelů mezi sebou (namísto 12 řad jich svévolně postavil 17), krajský soud uvádí následující. Ze souhrnné technické zprávy, která je součástí projektové dokumentace stavby a s jejímž obsahem koresponduje i dodatečné povolení stavby, vyplývá pouze tolik, že stran stavebnětechnického řešení a členění stavby na jednotlivé stavební a inženýrské objekty a technologické provozní soubory měl být soubor S0 01- Fotovoltaická zařízení – technicky uspořádán tak, že *„výroba elektrické energie bude zajištěna pomocí FV panelů v sérioparalelním spojení, které jsou rozmístěny na vyznačené ploše stavby. Panely jsou připojené do střídačů umístěných v rozvodných skříních pro venkovní prostředí. Fotovoltaické panely budou umístěny na nosných rámech, které budou upevněny do nosných konstrukcí. Předpokládaná výška horní hrany panelu je 2,60 m, spodní hrana bude ve výšce 1m.“* Ze situačního výkresu stavby fotovoltaické elektrárny vyplývá pouze vymezení plochy pro výstavbu fotovoltaické elektrárny, nikoliv však počet řad fotovoltaických (FV) panelů. Rovněž tak z projektové dokumentace nevyplývá minimální odstupová vzdálenost mezi jednotlivými panely. Z podrobného situačního výkresu stavby fotovoltaické elektrárny ověřeného stavebním úřadem dne 25. 10. 2010, v němž je znázorněno *možné rozmístění fotovoltaických panelů*, skutečně vyplývá, že bylo plánováno dvanáct řad fotovoltaických panelů na ploše určené k zástavbě. Naproti tomu, z protokolu o vytýčení plochy panelů pracovníky geodézie ze dne 24. 11. 2010, který tvoří přílohu žádosti o vydání kolaudačního souhlasu, vyplývá, že plocha stavby je pokryta sedmnácti řadami fotovoltaických panelů.

Krajský soud konstatuje, že zde v tomto ohledu určitý rozpor mezi projektovou dokumentací a výsledným stavem zhotovené a zkolaudované stavby existuje. Je ovšem třeba posoudit, zda tento rozpor naplňuje znaky realizace stavby *způsobem výrazně odlišným od schválené projektové dokumentace*, jejichž naplnění by nepochybně mělo za následek ztrátu dobré víry stavebníka pro účely posouzení podmínek pro zastavení přezkumného řízení ve smyslu § 94 odst. 4 správního řádu. Toto posouzení je navíc třeba vztáhnout k právní sféře žalobců, neboť právě ta se zde ocitá na miskách vah oproti dobré víře stavebníka. Zde je

potřeba rovněž připomenout, že předmětem přezkumného řízení (a i nynějšího řízení před krajským soudem) je ve svém důsledku samotné dodatečné povolení stavby, nikoliv však kolaudační souhlas jako navazující úkon stavebního úřadu, k němuž se mnohem spíše dotýká tato žalobní námitka. Stavební úřad při kolaudaci stavby měl zjistit a zohlednit, že stavba je členěna v části S0 01- Fotovoltaická zařízení poněkud jiným způsobem, než jak stavebník dokládal v žádosti o dodatečné stavební povolení. Ovšem skutečnost, že to nezjistil, resp. povolil bez připomínek stavbu do užívání, nezakládá další vadu předcházejícího rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Krajský soud nemá za to, že by větší počet fotovoltaických panelů umístěných na zastavěné ploše pozemků stavebníka zásadním způsobem měnil právní situaci žalobců coby vlastníků sousedních pozemků, či že by v důsledku této změny realizované stavby byla způsobena žalobcům jakákoliv přímá a zjevná újma (srv. dikci ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu, které hovoří o „*újmě, která vznikla jinému účastníku*“). Evidentně tato skutečnost nemá přímý vliv ani na otázku ochranného pásma stavby, jehož dosah na pozemky žalobců se zhuštěním řad fotovoltaických panelů nijak nezměnil. Pokud se týká žalobci namítaného rizika zkratu či samovznícení, nemá takový závěr oporu ve stanoviscích dotčených orgánů státní správy, ani ze zprávy revizního technika ze dne 22. 10. 2010 – 23. 10. 2010.

VII. Shrnutí a závěr

Lze tedy závěrem shrnout, že žalovaný i prvostupňový orgán postupovaly v přezkumném řízení správně a v souladu se zákonem, pokud bylo řízení prvostupňovým rozhodnutím zastaveno podle ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu. Správní orgány správně vyhodnotily skutkové okolnosti předmětné věci a provedly poměření subjektivního práva stavebníka s újmou, která vznikla jiným účastníkům a dotčeným veřejným zájmům. Jakkoliv přezkoumávané dodatečné povolení trpělo řadou vad, na něž zčásti důvodně poukazovali žalobci, tyto vady ve svém komplexu nepřevažují eventuální újmu způsobenou osobě zúčastněné I) v případě zrušení dodatečného stavebního povolení a případného nařízení odstranění stavby fotovoltaické elektrárny. Krajský soud proto shledal žalobu jako celek nedůvodnou a jako takovou ji zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

VIII. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci ve věci úspěch neměli (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní agendy nevznikly (a ani je nepožadoval).

Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Jelikož osobám

zúčastněným I) a II) takové náklady v soudním řízení nevznikly, rozhodl krajský soud o jejich právu na náhradu nákladů zamítavě.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. 3. 2015

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu